

der skulde berede Tusindaarsrigets Komme og forkynde Guds Dom over Menneskeslægten.“

„De dømmer nu saa haardt. De glemmer, at han i hvert Fald har den Undskyldning at være sin Moders Søn.“

„Aa ja! Og baade Moder og Søn har den Undskyldning at være Børn af en forskruet Tid, et forfjamsket Aarhundrede, der som intet andet har fremelsket Enfoldigheden og sat Præmie paa Daarskaben . . . hvori overspændte Idéer, hysterisk Lamenteren og al Slags ekscentrisk Vindmageri bliver beundret som Udtryk for den sande gudebenaadede Genialitet. Dersom Vorherre paa Dommens Dag virkelig tager imod Undskyldninger . . . ja saa kan Emanuel Hansted ganske vist fremføre som en formildende Omstændighed, at han var et Resultat af vor Tids usundt oppustede Følelsesliv, et Produkt af den lyriske Forraadelsesproces, hvori den gamle Verdens Samfund for Øjeblikket er ved at gaa til Grunde.“

„Det er besynderligt at høre Dem tale saadan. Mener De virkelig, at det er et Billede af vor Tid, De her opruller . . . af Jernbanernes, Telegrafens, Revolutionernes og Varietéernes Aarhundrede?“